

Despre dragostea de Dumnezeu

Sfântul Cuv. Cleopa de
la Sihăstria,
icoană

Sfântul Efrem Sirul arată că aproape de chilia lui era un pustnic cu numele Iulian.

Acest pustnic își făcuse o chilie în formă de mormânt într-o piatră și stătea acolo și pururea se ruga și postea. Dormea pe piatră jos, căci nu avea pat. Dar avea umilință și lacrimi în rugăciune, încât, când citea la Psaltire sau în Sfânta Scriptură, unde vedea scris cuvântul "Doamne", "Dumnezeule" sau "Iisus Hristos", stătea și vărsa multe lacrimi pe numele Mântuitorului.

Sfântul Efrem spunea : «M-am dus odată la dânsul și când m-am uitat în cărțile lui, acolo unde era scris "Dumnezeu" sau "Iisus Hristos", acolo nu se mai cunoșteau slovele.

N-am cunoscut lucrarea lui. Atunci l-am întrebat :

– Părinte, de ce în cărțile sfinției tale, unde stă scris numele lui Dumnezeu este șters ?»

Sfântul Efrem îi era un fel de duhovnic al lui.

„– Pentru Dumnezeu, Părinte Efrem, îți voi spune: Femeia aceea păcătoasă din Evanghelie, a spălat picioarele Mântuitorului și le-a șters cu părul capului ei, iar eu, când văd scris numele Mântuitorului, parcă Îl văd pe El, și atunci curg multe lacrimi din ochii mei.

Măcar că nu văd picioarele Lui, îi văd numele Lui de pe cărți.”

Vezi câtă umilință era în acest suflet ?
Câtă pătrundere și simțire dumnezeiască în el?

A zis Sfântul Efrem: „Bună este lucrarea ta, părinte, dar pentru Dumnezeu, te rog să cruți cărțile. Că dacă ai să mai plângi mult, nu se va mai cunoaște nimic pe ele.”

Așa multă umilință avea.

Apoi l-a întrebat Sfântul Efrem :

„– Cum ai atâta umilință ?

– Eu, când îmi aduc aminte că Dumnezeu m-a adus în ființă din ce nu am fost și că mă rabdă în toate zilele vieții mele și în toate clipele pentru neputințele și păcatele pe care le fac cu gândul, cu voie sau fără voie, cu știință sau cu neștiință, mă gândesc cât de bun este Dumnezeu și cât sunt eu de rău, că sunt un izvor de păcate. Cugetând așa, nu pot să nu plâng, rugând pe Dumnezeu să facă milă cu mine, cum a făcut altădată cu femeia cea păcătoasă.”

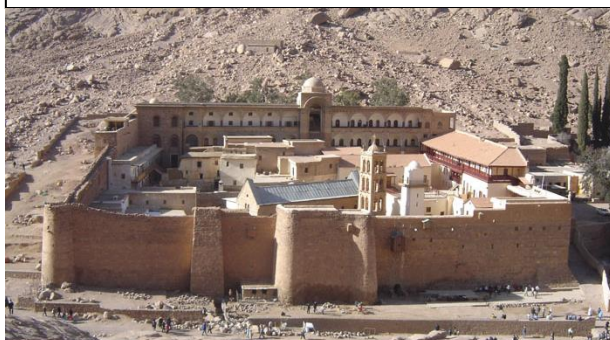
La urmă a spus Sfântul Efrem: „Ai văzut un om care iubea pe Dumnezeu din toată inima? Unde vedea numele lui Dumnezeu, îl uda cu lacrimi. Această

dragoste de Dumnezeu, cine o are cu adevărat, se mântuiește”.

Noi citim cărți, în plus, ne rugăm ceasuri întregi fără umilință, fără zdrobire, fără lacrimi și rugăciunea noastră este seacă, o rugăciune cu secetă, cu uscăciune, cu răceală, cu părăsirea darurilor. Și de ce ? Pentru că ne rugăm doar cu gura; nici cu inima și nici cu mintea nu ne rugăm.

Cine vrea să iubească pe Dumnezeu, trebuie să învețe ca pururea să verse lacrimi pentru păcatele lui.

(Ne vorbește Părintele Cleopa,
Editura Episcopiei Romanului 1995-2000)

Mănăstirea Sf.Ecaterina de pe muntele
Sinai, foto